

**STRÁŽKYNĚ
ŠŤASTNÝCH
KONCŮV**

BARBARA DAVISOVÁ

**NAJPREDÁVANEJŠIA AUTORKA ROMÁNU
POSLEDNÁ ŽENA Z RODU MOONOVCOV**

BARBARA DAVISOVÁ

STRÁŽKYŇA ŠŤASTNÝCH KONCOV

**STRÁŽKYŇA
ŠŤASTNÝCH
KONCOV**

BARBARA DAVISOVÁ

aurora

Z anglického originálu Barbara Davis: *The Keeper of Happy Endings*,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Lake Union Publishing v roku 2021,
preložila Katarína Kvoriaková.

Vydalo Vydavateľstvo AURORA spol. s r. o., v Bratislave v roku 2022.
Číslo publikácie 10.

Jazyková redakcia Zuzana Šmatláková
Jazyková korektúra Zuzana Andrejco Ferusová
Zodpovedný redaktor Matúš Mládek
Technická redakcia Ivana Mládeková
Sadzba Samuel Ryba – Design Ryba
Tlač Těšínské papírny, s.r.o., Český Těšín

Prvé vydanie

Copyright © Barbara Davis 2021
All rights reserved
Cover design © Faceout Studio

This edition is made possible under a license arrangement
originating with Amazon Publishing, www.apub.com,
in collaboration with Kristin Olson Literary Agency s.r.o.

Translation © Katarína Kvoriaková 2022
Slovak edition © Vydavateľstvo Aurora 2022

Kniha ISBN 978-80-8250-029-8
eBook ISBN 978-80-8250-030-4

*Túto knihu venujem všetkým zdravotníkom na celom svete,
ktorí od roku 2020 riskujú svoju bezpečnosť,
aby sa mohli postarať o našich milovaných.
Ste hrdinovia, každý jeden z vás a všetci do jedného.*

„Žijú medzi nami rôzni hrdinovia,
no máloktorý nosí na hrudi lesklý kov.“

— *Soline Rousselová, Strážkyňa šťastných koncov*

„Sme vyvolené služobnice *Božskej Matky*, *La Mère Divine*,
pochádzame zo starobylého rodu a sme povolané šíriť lásku
a skutočné šťastie. Sme *les tisseuses de sorts*... Spriadačky kúziel.“

— *Esmée Rousselová, Čarodejnica s ihlou*

POZNÁMKA AUTORKY

Hoci sa v tejto knihe spomínajú isté historické udalosti, majte na pamäti, že stále ide o fikciu. Mená, postavy, organizácie, udalosti, dátumy a incidenty pochádzajú z mojej predstavivosti alebo som ich upravila pre účely tohto románu.

PROLÓG

SOLINE

*Základnou prísadou je viera.
Ak človek prestane veriť v la magie, príde o všetko.*

— Esmée Roussellová, Čarodejnica s ihlou

13. septembra 1976, Boston

Vždy mi bolo ľúto, keď sa niečo končilo. Posledné tóny piesne miznúce do ticha. Spadnutá opona na konci hry. Posledná snehová vločka. Posledné zbohom.

Toľko „posledných zbohom“.

Všetky sa mi zdajú už veľmi vzdialené, no spolu sú stále čerstvé a pália ma doteraz. Asi som dnes večer vypila priveľa vína. Som z toho mrzutá. Alebo už mám možno dosť celého života, dosť smútku, priveľa jaziev. No aj tak ma to k nim ťahá, mapujú všetky rany, ktoré ma neposunuli vpred ani vzad.

Znovu som vytiahla tú škatuľu zo šatníka a položila ju na posteľ. Nie je fyzicky ťažká, no spomienky v nej si nesú vlastnú váhu, takú, ktorá ťažko dopadá na srdce.

Je z tvrdého, hrubého a vystuženého kartónu sivej farby s kovovými úchytkami v rohoch. Spletený ťažký drôt slúži ako rúčka. Nadvihnem veko a pritom zadržím dych, odhrňam vrstvy

pokrčeného hodvábneho papiera. Chcem vidieť šaty pod ním. Tak ako mňa, aj ich už poznačil vek. Nachádzam aj zväzok listov – prevažne vo francúzštine a niekoľko v angličtine – previazaný dlhou stužkou. Neskôr si ich prečítam, ako to robievam v takéto noci, keď sa prázdne miesta môjho života okolo mňa rozpínajú ako tiene. Tento môj rituál má svoj poriadok, poradie, ktoré nikdy nemením. Keď vám život toho toľko vezme – keď človek tak veľa stratí –, potom musí hľadať útechu v rituáloch. Dokonca aj v tých smutných.

Zodvihnem šaty a držím ich v náručí ako matka svoje dieťa alebo prísľub, tisnem si ich k sebe možno až príliš silno. Podídem k zrkadlu a na sekundu na mňa z neho hľadí to dievča, ktorým som bola, keď Hitler vtrhol do Paríža. Dievča s hlavou plnou nádeje a naivných snov. No o okamih neskôr je už preč. Na jeho mieste stojí žena, ktorou som sa stala. Ustatá a osamelá. Bez snov. Môj pohľad znovu sklzáne ku krabici, k hnedému koženému puzdru na jej dne, a srdce mi zamrie, keď si spomeniem na deň, keď som ho videla po prvýkrát. *Postráž mi to*, povedal mi v to posledné ráno a vtisol mi ho do rúk.

Asi po stýkrát obal odzipsujem, prebehnem prstami po strakatom hrebeni a rovnakom obuváku, po štetke na holenie a britve. Také osobné veci. A on ich dal mne. Vyberiem flakón zo zovretia hnedej gumičky, už je dávno prázdny, no aj tak vykrútim vrchnáčik. Prahnem po závane jasnej, čistej vône, ktorá sa mi vryla do pamäti. Zmes morskej vody a čerstvej limetkovej šupky.

Anson.

Ibaže tentoraz, prvýkrát, po ňom niet ani stopy. Tridsať rokov dvíham túto prázdnu fľaštičku k nosu, čerpám útechu z toho jediného, čo mi po ňom zostalo – z jeho vône. A už nemám ani tú.

Čakám na slzy, no žiadne neprichádzajú. Asi sa mi už aj tie minuli. Som prázdna. A možno je to tak dobre. Vrátim flakón na miesto, zazipsujem puzdro. Oči mi zaletia k zväzku listov, môjmu zvyčajne poslednému kroku v tomto malom lútostivom rituáli. Dnes si ich neprečítam. Alebo možno už nikdy.

Možno je čas sa toho vzdať. Vzdať sa toho *všetkého*.

Vrátim potreby na holenie do škatule, poskladám šaty a uložíim ich dovnútra, rukávy opatrne umiestnim na živôtik – tak, ako sa to robí s telami na pohreboch. Asi to aj sedí, predpokladám. Naposledy pohladím látku, potom ju prikryjem hodvábnym papierom a založíim veko.

Adieu, Anson, mon amour. C'est la fin.

PRVÁ KAPITOLA

RORY

26. mája 1985, Boston

Nie, ešte nemôže byť nedeľa. Ešte nie.

Rory posunula zvonenie budíka a hodila sa znovu na vankúš, zaháňala deň. O päť minút sa však znovu rozozvučal, čo mohlo znamenať jediné. Nejako uplynul celý ďalší týždeň, stratil sa v hmle jedál z donášky a starých filmov, nekonečných nocí utopených v šťastných koncoch iných ľudí.

Keď odhodila prikrývku a spustila nohy na zem, na podlahu s buchotom dopadla opotrebovaná kniha v mäkkej väzbe. *Ruža v zime* od Kathleen Woodiwisovej čítala až do štvrtej nad ránom. Hľadela na ňu, roztvorená kniha pri jej nohách vyzerala ako vtáča vypadnuté z hniezda. Nikdy neholdovala romantickým románom, no teraz ich hltala až prirýchlo. Tajne sa oddávala tomuto pôžitku, za ktorý sa neurčito hanbila, ako za závislosť od hazardných hier či porna.

Vzala román a hodila ho do prúteného koša s tuctom podobných kníh, ktoré čakali, kým ich odnesie na charitu. Ďalšia škatuľa stála pri predných dverách a tretiu už vzala do kufra. *Nezdravá strava pre mozog*, tak ich nazývala jej matka. No pohľad jej už sklúzol ku kôpke nových titulov na nočnom stolíku. Dnes večer ju čakala novinka od Johnny Lindseyovej.

Prehrabala sa hrbou neotvorenej pošty vedľa postele vrátane katalógu predmetov magisterského štúdia, ktorému sa zo všetkých síl vyhýbala. Nakoniec jej zrak padol na ocelovo-zlaté rolexky, darček od mamy k promóciám. Presne ako čakala, zastali. Dátum v malej bubline zväčšujúceho skla bol tri dni pozadu. Znovu nastavila čas, natiahla si ich na zápästie a dostala chuť na hrnček silnej kávy. Dnešnému dňu by bez kofeínu nemohla čeliť.

Poobzerala sa po kuchyni s kradným pocitom, že všetko na ňu padá – drez plný špinavého riadu, prekypujúci kôš na odpad a na kuchynskej linke stále trónili zvyšky večernej donášky z reštaurácie Východný raj. Mienila to po večeri poupratovať, ale začali vysielat film *V zajatí minulosti* a nedokázala sa od neho odtrhnúť, až kým sa Greer Garsonová znovu nestretla s Ronaldom Colmanom. A keď už začala rumázgať, úplne zabudla na kuchyňu. Teraz však na to nemala čas, ak sa chcela do jedenástej dostať na druhú stranu mesta.

Keď si do hrnčeka s kávou prilievala smotanu, pohrávala sa s myšlienkou, že zavolá a zruší to – možno boľavé hrdlo alebo migréna, prípadne pokazený žalúdok. Ibaže tento mesiac sa z toho vyvliekla už dvakrát, takže tentoraz to už musela spraviť.

V sprche si opakovala odpovede na otázky, ktoré určite prídu – čo so školou, jej záľubami, ako plánuje budúcnosť. Nikdy sa nemeni a čoraz ťažšie sa jej predstieralo, že by jej na niečom z toho vôbec záležalo. Pravdupovediac, nemala nijaké koničky, ktoré by stáli za reč, návratu do školy sa desila a svoje plány do budúcnosti silno spochybňovala. Aj napriek tomu sa chystala nasadiť si masku odvahy a povedať to, čo sa od nej očakávalo. A aj preto, že alternatíva – prudký pád hlavou napred do čiernej diery, ktorá zostala z jej života – bola príliš vyčerpávajúca, aby nad ňou uvažovala.

Po špičkách cupitala po spálni, uterákom si drhla vlasy a urputne sa snažila odolávať známej príťažlivosti nočného stolíka. V poslednom čase sa stalo jej rituálom začínat deň jedným či dvomi listami od Huxa. Lenže dnes ráno na to nemala čas. No aj tak sa prichytila, ako otvára spodnú zásuvku a vyťahuje z nej

uloženú krabicu. Štyridsaťtri obálok s adresou napísanou jeho štíhlym rozľahánym písmom, záchranné lano, ktoré ju k nemu viazalo, ktoré jej bránilo padnúť až na samé dno.

Prvý jej prišiel do schránky len päť hodín po jeho odlete z letiska Logan. Poslal ho nočným doručením, aby mal istotu, že príde v správny deň. Ďalší písal, kým čakal na odlet, a ešte jeden priamo v lietadle. Najprv chodili skoro denne, potom sa scvrkli na jeden-dva za týždeň. A napokon prestali chodiť úplne.

Letmo pozrela na fotku vedľa posteľe. Odfotili sa v reštaurácii na myse víkend po zásnubách. Doktor Matthew Edward Huxley – iba Hux pre všetkých, ktorí ho poznali. Chýbala jej jeho tvár, jeho smiech, jeho hlúpe žarty a falošný spev, jeho slabosť pre nepodstatné drobnosti a jeho dokonalá praženica.

Spoznali sa na charitatívnom večierku pre novú novorodenec-kú jednotku intenzívnej starostlivosti na Tuftse. Z jeho úsmevu sa jej podlomili kolená, ale až to, kto sa skrýval za tým úsmevom, definitívne rozhodlo.

Ako dieťa dvoch špeciálnych pedagógov už veľmi skoro z ich dobrého príkladu zistil, akú má hodnotu služba ľuďom. Počas prvého ročníka na Univerzite v Severnej Karolíne preletel cez stredové zvodidlá na diaľnici I-40 kamión naložený drevom a spôsobil čelnú zrážku s autom jeho rodičov. Hux po pohrebe odišiel zo školy, neriadený a zatrpknutý strávil leto na ostrovoch Outer Banks pri Severnej Karolíne, hral sa s bandou surfistov na plážového povalača a otupoval sa rumom Captain Morgan.

Napokon sa z toho pozbieral, vrátil sa na univerzitu a pokračoval v štúdiu medicíny. Pôvodne sa chcel špecializovať na internú medicínu, ale týždenná stáž na pediatrii mu zmenila plány. Zapísal sa po nej do programu *Lekári bez hraníc* a vydal sa starať o deti do Južného Sudánu. Chcel si tak uctiť pamiatku svojich rodičov.

Práve to na ňom milovala najviac. Jeho príbeh nebol ani zďaleka dokonalý. Nijaké zverenecké fondy ani výchova v zbohatlíckych kluboch. Matthew Huxley si prešiel svojím a to ho zmenilo až do špiku kosti. Napokon však znovu nadobudol pevnú pôdu pod nohami a našiel spôsob, ako sa rodičom odvdáčiť. Keď

nadišiel ten čas, ťažko sa jej s ním lúčilo, no zároveň bola hrdá na prácu, na ktorú sa podujal. Jeho listy sa však nikdy nečítali ľahko.

V jednom sa jej priznal, že začal fajčiť. *Všetci tu fajčia ako komin. Možno preto, aby sa im prestali triasť ruky. Všetci sme príšerne vyčerpaní.* V ďalšom jej písal o novinárke Terese, ktorá tam robila reportáž pre BBC, a ako vďaka nej našiel spojenie s vonkajším svetom. Písal jej aj o práci a o nekonečných dňoch s provizórnymi operáciami, o zmrzačených deťoch, o osirelých a vystrašených. Nič také príšerné si nevedel ani predstaviť, ale vďaka tomu sa z neho stával lepší lekár – tvrdší, no súcitnejší.

Tempo bolo úmorné, emocionálna trauma horšia, ako dokázal vyjadriť na papieri. *V Amerike sme všetci veľmi rozmazaní. Ťažko sa nám chápe už len samotný rozsah bezprávia a barbarskosti, a tiež tá trýznivá bieda, ktorá existuje inde vo svete. Nedostatok základnej ľudskosti. To, čo my všetci robíme, je len kvapkou v mori, keď vidím, čo všetko sa tu deje.*

Ten bol posledný.

Prešiel týždeň, druhý, tretí, a na jej listy nikto neodpovedal. A potom jedného dňa počúvala národné rádio NPR a tam zistila dôvod. Spojené štáty potvrdili, že skupina ozbrojených rebelov nadránom prepadla a uniesla troch pracovníkov v Južnom Sudáne vrátane jedného amerického lekára, sestry z Nového Zélandu a britskej novinárky spolupracujúcej s BBC a časopisom *World*.

Až po niekoľkých dňoch jej úrady potvrdili to, čo už vedela – že ten zajatý Američan bol Hux. Nemali nijaké stopy. Svedkovia videli odchádzať nákladiak, ale to nikam nevedlo. Nemali ani opis tých mužov, ktorí sa s namierenými zbraňami vlámali na kliniku. Ani sa nikto neprihlásil k útoku, k čomu zvyčajne došlo v priebehu štyridsiatich ôsmich hodín. Proste len zmizli.

Rory stále čakala, aj po piatich mesiacoch. Podľa ministerstva zahraničných vecí využili všetky zdroje, sledovali každú stopu, aj keď ich mnoho nemali. Pred ôsmimi týždňami niekto ohlásil nočný prepád opustenej chatrče v Líbyi a zazrel tam ženu, ktorá zodpovedala opisu stratenej novinárky. No kým tam dorazili, chatrč už bola prázdna a obyvatelia dávno preč.

Ministerstvo zahraničných vecí oficiálne vyhlasovalo, že *nadalej spolupracuje s viacerými humanitárnymi agentúrami, aby lokalizovalo všetky osoby a zabezpečilo ich bezpečný návrat domov*, ale pravda bola taká, že im došli všetky informácie a šance na pozitívne vyhliadky sa čoraz viac scvrkávali.

Rory hľadela na krabicu, túžila vziať zopár listov a zaliezť znovu do postele, lenže musela niekam ísť. Vlastne ju čakali až dve povinnosti, ak by hodlala splniť svoj sľub a poobede sa stretnúť s Lisette v cukrárni *Cukrové pusinky*.

O dvadsať minút si vzala kabelku, kľúče a naposledy sa pozrela do zrkadla. Mala oblečené biele voľné nohavice a hodvábnu svetlobroskyňovú blúzku na gombíky bez rukávov. Vlhké vlasy si zopla do chvosta, naniesla jednu vrstvu riasenky, trochu lesku na pery a na uši si pripila jednoduché diamantové náušnice. Štandardy svojej matky síce nedosahovala, ale to platilo vo všetkom.